

CAPITOLUL 1

Florența, 4 noiembrie 1966

Când custodele Capelei Medici, Mario Sporani, deschise ochii larg la ora 5.45 a.m. și auzi obloanele geamului de la dormitor lovindu-se cu putere de peretele clădirii, crezu că venise sfârșitul lumii. Trezit brusc, îi apărură în minte cuvinte din Biblie: „Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apă“.

Pentru o clipă, crezu că e prins într-un coșmar viu, dar obloanele de lemn zburară înapoi atât de puternic încât sparseră geamul ferestrei de la dormitor, aruncând bucăți de sticlă lucitoare pe podea. Ploaia lovea clădirea cu așa putere, încât crezu că piatra veche avea să se prăbușească și toată casa avea să se năruie. Asta cu siguranță nu era un vis.

Într-o clipă, se dădu jos din pat trăgând-o după el pe soția sa, Sophia, pe ușă și pe coridor, spre camera bebelușului. Îl auzea pe fiul său țipând peste tot acest vacarm al furtunii. Sophia îl luă din pătuț și încercă să-l liniștească.

– Sophia, ia-l pe Leo și stați în camera din spate, trage obloanele la ferestre și încuie-le. Vă aduc o pătură groasă și o lanternă. Apoi trebuie să mă duc până la capelă.

– Dar, Mario, nu poți să ieși afară pe vremea asta!

– Trebuie! răspuse el. Numai Dumnezeu știe ce pagube au fost făcute deja. Cripta ar putea fi inundată; și atunci corpurile...

Se îndreptă spre ușă. Câteva momente mai târziu, se întoarse cu un biberon pentru bebeluș, o lanternă, niște pâine și o pătură. Mario își sărută soția și fiul. Întorcându-se, ieși în fugă și încuie ușa înainte să alerge pe holul lung, apoi în jos pe scările înguste de lemn, atât de întunecate încât cu greu vedea treptele din fața lui, și mai apoi pe coridorul care ducea la ușa de la intrare.

Ușa aproape că-l doborî când desfăcu lanțul și vântul se năpusti cu putere în hol. O lăsă lipită de perete, fără s-o poată închide la loc și, cu capul în jos, făcu doi pași încet în furtună. Afară era un întuneric negru ca tăciunile. Norii de furtună șterseseră cu totul luna de pe cer și era evident că se oprise curentul electric.

În timp ce Mario privea atent de pe marginea intrării în clădire, cerul fu luminat de un fulger uriaș. Toată strada era inundată. Apa murdară adâncă până la genunchi vuia pe lângă el. Puțea de la canalizări. Zări o roată de bicicletă învârtindu-se pe Via Ginori spre *Piazza San Lorenzo*. Trase aer în piept și intră în apă.

Frigul îl făcu să-și piardă răsuflarea. Nu era sigur pe propriii pași, pentru că trotuarul era alunecos. Nu avea de ce să se țină în afară de zidăria umedă din cărămidă și piatră. Cerul se luminează o fracțiune de secundă și razele lunii apărură printre nori, suficient ca el să distingă Via Ginori și Basilica di San Lorenzo din fața lui.

Mario încercă să meargă mai repede, dar fără succes. Se târa câte puțin împotriva curentului. Fu nevoit să se lipească de un zid când o creangă de copac, apoi un cauciuc, o cutie goală și un coș de gunoi purtate de vânt zburară pe lângă el, înainte să se lovească de o clădire sau să aterizeze la întâmplare în noroi.

Până ajunse la colțul unde Via Ginori se întâlnea cu Via dei Pucci, era deja obosit și plin de noroi. Obrajii îl usturau de la

frigul pătrunzător și nu-și mai simțea degetele de la picioare. Strada principală, atât de aglomerată de obicei, era acum pustie. Același noroi maroniu curgea de-a lungul magistralei, împroșcând zidăria veche de pe ambele părți. De undeva de departe, Mario auzi un zgomot puternic și apoi un sunet metalic, urmat de un strigăt. În timp ce se uita încremenit la distrugerile din fața lui, un alt fulger iluminează cerul, iar ploaia se transformă în grindină, care ricoșă de pe acoperișurile caselor și-l lovea peste față.

Se chinui să traverseze strada principală, adăpostindu-se puțin de grindină în umbra bazilicii. Aici curentul era și mai puternic și fu nevoit să își adune toată puterea ca să îi reziste. Dar apoi, când se apropie de ușa capelei, o altă creangă se rotește spre capul lui. Se lăsă în jos, dar prea târziu. Lemnul îl izbi în față, iar el căzu pe spate în mijlocul torentului.

Noroiul curgea cu viteză pe lângă el, aproape răsucindu-l. Un obiect dur îl lovi între coaste, izbuti însă să se ridice în picioare, încercând să găsească ceva de care să se țină. Aproape reuși, dar alunecă și se trezi din nou în apă, cu gura plină de noroi. Scuipea dezgustat și se uită împrejur, îngrozit dintr-odată. Cu mâna dreaptă se apucă de un inel de metal din zidul bazilicii. Se ținu cu dinții de viață și se săltă, gâfâind și respirând greu, cu un gust rău în gât.

Era aproape de intrarea în capelă și trebuia pur și simplu să se forțeze să ajungă acolo, ținându-se cu mâinile de ziduri. Chinându-se pe lângă un contrafort de piatră, atinse cu mâna tocului ușii de la capelă. Ușa fusese smulsă din balamale și apa se revărsa în cascade înăuntru.

Mario își propuse să își croiască drum prin torent spre intrare și apoi în jos, pe cele șase trepte de piatră care duceau la nivelul principal al criptei. Aici, apa băltea peste tot la nivelul gambelor; devenea din ce în ce mai adâncă, iar grohotișul era adus înăuntru

de apele de culoare gri-maronie care cădeau peste prag și în jos pe trepte. Chiar lângă ușă, în interior, era o nișă unde se aflau o lanternă și un topor. Sparse geamul și apucă lanterna.

Aproape că alunecă pe piatră, dar reuși să ajungă pe podeaua camerei principale. Sunetul apei prăbușindu-se în cascadă răsuna sub tavanul jos, arcuit ca o cupolă. De jur-împrejur se aflau monumente ale celor peste cincizeci de membri ai familiei Medici, îngropați în racle simple de piatră, sub podea. Aceste monumente erau ridicate deasupra nivelului podelei, dar apa creștea și în curând avea să treacă peste marginea statuilor și a sarcofagelor ornate. Dar nici chiar acest lucru nu era prima grijă a lui Mario Sporani. Cu mult mai îngrijorătoare era posibilitatea ca apa să pătrundă pe sub podea chiar în încăperea raclelor. Trebuia să facă tot ce îi stătea în putință ca să preîntâmpine acest lucru.

Mario o luă prin apă spre altar, o zonă înălțată în spatele criptei. Acolo se aflau doi îngeri uriași de piatră, fixați pe cele două laturi ale platformei de marmură. În spatele acesteia era intrarea în cavoul familiei Medici.

Mario se îndreptă iute spre altar prin apa înghețată. Trapa care ducea la încăperile funerare era surprinzător de ușoară și cedă repede. Înăuntru văzu o scară. Scrutând semiîntunericul cu lanterna, zări vag treptele care coborau în hăul întunecat. Apa cădea în cascade în fața lui și o auzea lovindu-se pe podeaua de piatră de dedesubt. Mișcându-se cât de repede putu, coborî și trase trapa în jos deasupra capului său. Închiderea nu era perfect etanșă și apa continua să intre în încăpere.

Câteva clipe mai târziu, Mario se afla pe podeaua încăperii, luminând cu raza lanternei pereții vechi de piatră și rândurile de firide de pe fiecare parte. Aerul mirosea a mucegai, pământ vechi și praf, dar era familiarizat cu toate acestea și nu-l mai deranjau. Apoi auzi un pocnet amenințător. Răsucindu-se, văzu o bucată

de piatră desprinzându-se din perete și spărgându-se pe podea. Apa năvăli înăuntru.

Mario aproape că fu doborât din picioare. O frică primară îi dădu puterea să se cațere pe o treaptă de piatră chiar în spatele lui. De acolo putea să vadă, la mică distanță, un sicriu deschis și marginea unui giulgiu gri și uzat. Apoi se mai auzi un pocnet și căzu o altă piatră, împruscând apa în sus pe pereții încăperii. Lanterna îi alunecă din mână în apă. O văzu stingându-se brusc. Camera se cufundă în beznă. Se gândi că fusese un idiot să vină aici. Ce putea să facă el? Și acum avea să moară aici. Avea să se alăture morților din jurul său.

Dar panica trecu și o hotărâre de oțel puse stăpânire pe el. Nu vedea nimic, dar cunoștea drumul spre ieșire. Ținându-se cu mâna de o lespede de piatră, se lăsă în apa rece ca gheața. Deja îi ajungea până la coapse și se apropia de firida unde își dormeau somnul de veci cei din familia Medici. Ignorându-și picioarele amortite și ameteala care-l luase, se târî înapoi spre locul unde știa că se află scara. În întuneric, pipăi cu mâinile după siguranța treptelor de metal, dar încă nu putea ajunge la ele. Cu mâinile întinse, se chinui să avanseze orbește împotriva curentului, care încă venea prin gaura din perete.

Chiar în momentul când începea să-și piardă speranța, atinse metalul scării cu buricele degetelor. Apucă cu putere capătul scării și se trase cu forță în sus, pe prima treaptă.

Ridicând piciorul ca să găsească treapta următoare, simți că scara se zdruncină și începe să se desprindă din perete. Mario se aruncă înainte, iar greutatea lui forță scara să se fixeze înapoi, pe perete. Deasupra lui zări o crăpătură de lumină venind de pe marginea trapei, acolo unde nu se închisese perfect. Apa murdară îi cădea în cascade pe cap și pe spate. Își simțea inima luând-o la galop în piept, în vreme ce el mai făcea un pas în sus pe scară.

Scara se zdruncină din nou. Încă șase trepte și va putea să ajungă la trapa de deasupra.

Și apoi zări ceva care plutea în apă, nu mai departe de jumătate de metru. Era un tub întunecat de vreo 30 de centimetri lungime.

Mario se răsuci cu foarte mare grijă. Întinzându-se, atinse obiectul cu degetele și reuși să-l prindă. Vârându-l în cureaua pantalonilor, se luptă din răspuțeri să se urce pe scară, exact în momentul în care aceasta se desprinsese de unde era prinsă în pereți. Cu un efort aproape supraomnesc, apucă marginea trapei. Degetele lui găsiră rama deschizăturii. Apa îl lovea în față și abia mai putea să respire. Împins de o groază absolută, reuși în cele din urmă să se ridice. Cățărându-se cu picioarele pe peretele de piatră, împinse trapa și se aruncă gâfâind pe podeaua altarului.

CAPITOLUL 2

Florența, în prezent

Edie Granger își încuie Fiutul roșu în parcare privată de lângă Capela Medici și o porni cu pași mari pe pavajul de piatră ce ducea spre intrarea principală. Avea peste 1,70 m înălțime și, datorită antrenamentelor zilnice, era extrem de bine făcută. În mod cu totul neobișnuit pentru un profesor universitar britanic, pentru Edie hainele elegante se aflau la loc de cinste pe lista ei de priorități, lucru care o făcea îndrăgită de prietenii ei italieni, care doar pe jumătate în glumă susțineau că ea era o copie perfectă a actriței Liv Tyler.

Ignoră siluetele îmbrăcate cu robe maronii uzate cu glugă, care mărșăluiau cu pancarde prin fața capelei, așa cum făceau în fiecare zi de vreo două luni. Protestatarii erau membrii unui grup ciudat care se autointitulau Lucrători întru Dumnezeu. Conduși de un dominican fanatic, părintele Baggio, aceștia se opuneau oricărei activități științifice desfășurate în Capela Medici. Pentru Edie, ei făceau de mult parte din peisaj.

Își flutură permisul de intrare la ghereta de lângă scări, urcă treptele câte două o dată și intră cu pași mari în partea din criptă unde mulțimile de vizitatori se adunau în fiecare zi ca să citească inscripțiile de pe mormintele familiei Medici.

În partea mai îndepărtată a capelei, fusese delimitată cu un cordon o zonă unde publicul nu avea acces și un cort de pânză de culoare bej ascundea intrarea pe o scară îngustă care cobora în încăperea mormintelor, unde firide adânci pe fiecare parte conțineau raclele. Intrând în zona de cercetare, Edie trecu pe lângă două mese de disecție și, deschizând o ușă, ajunse în primul dintr-o serie de laboratoare la stânga.

Camera mormintelor de sub cripta de la Capela Medici era o încăpere cu tavanul jos, de aproximativ zece metri pe șase. Era înghesuită și încălzită, însă aerul era îmbălsămat cu ajutorul unui sistem portabil de aer condiționat. În jurul pereților laboratorului se aflau aparate cu raze X, spectometre și analizori de ADN. Dincolo de camera principală se afla biroul lui Carlin Mackenzie, unde cutii sigilate cu oase zăceau oarecum nepotrivit alături de două computere Macintosh.

Edie tocmai se așezase la biroul ei și se uita peste rezultatele de la un spectrometru în infraroșu, când Mackenzie intră împreună cu doi bărbați îmbrăcați în costume. Îi mai întâlnise: cel mai scund dintre ei era Umberto Nero, prorectorul Universității din Pisa; celălalt bărbat mai tânăr era un bine-cunoscut politician local, Francesco della Pinoro, favoritul momentului la alegerile pentru primărie.

- Ah, Edie, spuse Mackenzie. Profesorul era un bărbat scund de statură și îndesat, în vârstă de aproape șaptezeci de ani. Purta ochelari în stil John Lennon, avea o față simpatcă ce-l făcuse popular printre producătorii de documentare TV. Domnilor, aceasta este nepoata mea, doctor Edie Granger.

Della Pinoro întinse o mână, iar Nero dădu din cap. El și Edie se mai întâlniseră de multe ori și nu prea își acordaseră atenție.

- Edie, ai câteva clipe pentru oaspeții noștri? Mașina lor trebuie să ajungă în orice clipă; poți să le faci un tur scurt?

- Desigur, spuse Edie, reușind chiar să strecoare un pic de entuziasm în voce.

- Excelent! Domnilor, vă mulțumesc pentru comentariile valoroase și voi lua legătura cu dumneavoastră foarte curând, spuse Mackenzie dând mâna cu ei, apoi se răsuci pe călcâie.

- Pe aici, îi însoți Edie pe della Pinoro și Nero înapoi în camera centrală, la o masă lungă metalică. În timp ce pășea pe podeaua de piatră, Edie descria cum fuseseră îmbălsămate și păstrate în cavou corpurile din firide. Pășind în jurul mesei, se uită de cealaltă parte la vizitatori. Între ei se afla un cadavru vechi de 470 de ani.

Dându-și la o parte o șuviță cârlionțată de păr negru care îi alunecase pe față, ea îi fixă pe bărbați cu ochii ei de culoarea lemnului ars, își încrucișă brațele și se întinse cât era de înaltă, dominându-i cu înălțimea ei.

- Acesta este Ippolito de Medici, fiul nelegitim al lui Giuliano de Medici, ducele de Nemours, explică ea. Vreme de aproape jumătate de mileniu, moartea sa a fost înconjurată de mister. Unii au speculat că acest tânăr - avea doar douăzeci și patru de ani atunci când a murit - a fost ucis de vărul său Alessandro, care la rândul său a fost ucis de o altă rudă prietenoasă, Lorenzino de Medici. Cu toate acestea, nu a existat nici o dovadă până acum. Tocmai am terminat de examinat rămășițele lui pământeste și am găsit dovezi clare că Ippolito a fost otrăvit.

Nero ridică privirea de la mumia de pe masă. Edie observă că era puțin cam palid. Ea îi conduse repede într-o încăpere mai mică de lângă camera principală. Aici mirosul de pământ și pânză veche era mai slab. Un bărbat ședea la un birou de lucru, uitându-se prin ocularul unui microscop mare.

- Aici este chiar inima operațiunii, spuse Edie. Această cameră și laboratorul de alături conțineau odinioară douăsprezece racle, dar majoritatea au fost serios distruse în timpul inundației din 1966. Corpurile, cele aparținând unor membri de mai mică importanță ai clanului Medici, au fost reînhumate în altă parte a capelei. Acesta este acum laboratorul principal unde analizăm materiale prelevate de la mumiile din criptă.

- Cum puteți fi sigură că bărbatul de acolo a fost omorât? Întrebă della Pinoro. În ultimele câteva minute, el manifestase un interes deosebit pentru anchiorul larg, în formă de V, al halatului de laborator al lui Edie. Cu siguranță, orice fel de dovadă a dispărut de secole.

- Bună întrebare, rosti Edie, fericită că poate să-și etaleze cunoștințele. Principalul scop al muncii noastre aici este să stabilim cauza morții membrilor proeminenți ai familiei Medici. Aceste corpuri pot părea doar niște cadavre lipsite de viață, adăugă ea, și făcu un gest spre camera pe care tocmai o părăsiseră, însă ele ne spun o mulțime de informații care au rămas ascunse până acum.

- Cum ar fi?

- Adesea trebuie să reconstituim un scenariu doar după niște rămășițe de schelet. De obicei doar atât rămâne după cinci sute de ani. Dar chiar și câteva oase putrezite ne pot da o grămadă de informații. Bolile comune ale acelor vremuri, cum ar fi sifilisul și variola, lasă semne distincte în structura oaselor victimelor, pe care noi le putem studia folosind analiza imunohistochimică și ultrastructurală.

Della Pinoro părea dezorientat.

- În cazul lui Ippolito, continuă Edie, am putut să facem o analiză detaliată a scheletului, care a scos la iveală niveluri neobișnuite dintr-o substanță chimică numită salicilat de metil.

- Și aceasta demonstrează...?

- Ei bine, Alessandro a scăpat de acuzația de crimă pentru că, pe patul de moarte, Ippolito manifesta toate simptomele de malarie: febră, tremurături, dureri cumplite de cap și suferință abdominală severă. Însă otrăvirea cu ulei de Gaultheria produce efecte identice, iar uleiul de Gaultheria conține salicilat de metil.

Della Pinoro dădu să spună ceva, când Edie zări cu coada ochiului o mișcare în spatele bărbaților.

- Ah, aduc și ultimul motiv de neînțelegeri.

- Motiv de neînțelegeri? se miră Nero, în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

- Se pare că acesta este Cosimo de Medici, Cosimo cel Bătrân, răspunse Edie, conducându-i pe bărbați la o altă masă de disecție, care se afla la un capăt al mesei ce conținea rămășițele lui Ippolito. Mackenzie se afla acolo împreună cu fiul său vitreg, Jack Cartwright, expertul în ADN al echipei.

- Se pare? se uită Mackenzie întrebător la Edie.

- Avem păreri divergente cu privire la identitatea acestui corp, explică Edie. Unchiul meu este sigur că este Cosimo, eu nu sunt convinsă încă.

Jack Cartwright, bărbatul înalt și lat în umeri de lângă Mackenzie, făcu un pas înainte și se prezentă vizitatorilor. Tocmai se întorsese după o dimineață petrecută la Universitatea din Florența.

- Și care e poziția dumneavoastră în chestiunea aceasta, doctore Cartwright? Întrebă prorectorul, întorcând privirea de la cadavru.

Cartwright se pregătea să răspundă când intră o tânără care părea foarte tulburată.

- Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse ea. A sosit mașina oaspeților noștri.

Prorectorul nu-și putu ascunde ușurarea și, înainte ca della Pinoro să poată spune ceva, el se îndreptă spre Mackenzie.

- Vă sunt foarte recunoscător că v-ați găsit timp, spuse el. Și mulțumesc, doctore Granger, pentru că ne-ați arătat lucrurile pe-aici.

Câteva momente mai târziu, Edie se întorsese deja, după ce îi condusesse pe vizitatori la limuzină. Mackenzie și Cartwright examinau cadavrul de pe masă. Mackenzie, cu o lupă fixată la ochi, desfăcea cu grijă, cu o pensetă, o bucată de mătase care rezistase uimitor de bine. De două săptămâni studiau material prelevat de la acest cadavru, făceau teste pe mostre de țesut și structură a oaselor folosind un aparat portabil cu raze X. Dar numai în această dimineață căzuseră de acord ca trupul să fie mutat din racla sa și cercetat mai îndeaproape. Cadavrul împărțea firida cu un altul. Mackenzie era de părere că acesta aparținea Contessinei de Medici, soția lui Cosimo I, care murise în 1473.

- Mi-aș dori să nu fi scos rufele murdare să le vadă și alții, spuse Mackenzie, fără să ridice privirea.

- Nu văd nimic rău în a recunoaște că cercetătorii nu cad întotdeauna de acord, replică Edie, luând o pensetă dintr-o tavă.

- Ei bine, eu văd. Nu am încredere în oamenii aceștia. Mereu caută motive să ne taie fondurile.

- Cred că erau interesați mai mult să iasă de aici cât mai repede cu putință.

- Foarte posibil, dar eu îl consider pe Pinoro o viperă.

- De asta mi i-ai pus mie în cârcă? întrebă Edie.

Mackenzie se uită zâmbind la ea. Edie întoarse privirea și schimbă repede subiectul.

- Ce textură desăvârșită la această jachetă de mătase!

- Într-adevăr! Uită-te la asta! îi oferi Mackenzie lupa lui Cartwright. Cadavrul era îmbrăcat cu o cămașă crem de mătase și

o jachetă de catifea, care odinioară trebuie să fi fost de cel mai viu și mai frumos roșu aprins. Nasturii jachetei erau de aur masiv. Asta conferă greutate teoriei mele, nu-i așa? murmură Mackenzie.

Edie ridică din umeri.

- Te aștepti să fie Cosimo pentru că a fost îngropat în cele mai frumoase haine, însă același lucru poate fi valabil pentru orice membru proeminent al familiei.

- Poate. Ai găsit ceva în probele ADN, Jack?

- Încă lucrăm la asta. Jack îi dădu lui Mackenzie ocularul microscopului. Se pare că este mai dificil decât ne așteptam.

Mackenzie oftă, dând cu grijă la o parte jacheta distrusă de trecerea timpului și scoțând la iveală pielea cafenie zbârcită a mumiei. Parcă era un cadavru din hârtie creponată.

- Ei bine, de aceea am scos din mormânt sârmanul trup, spuse el.

Cosimo de Medici, sau Cosimo cel Bătrân, cum era cunoscut uneori, fusese unul dintre cei mai importanți membri ai familiei de Medici, un om care făcuse mai multe ca oricine pentru a-și ridica familia pe locul ilustru pe care îl ocupă în istorie. Născut la Florența în 1389, el a fost de facto conducătorul orașului vreme de o generație întregă. El a sprijinit Renașterea italiană și a făcut echivalentul a miliarde pentru familie. După moarte, în 1464, a fost onorat cu titlul oficial de *Pater Patriae*: „Părinte al Patriei“.

Mackenzie apăsă cu un bisturiu de-a lungul pieptului cadavrului. Lama intră cu ușurință prin piele, iar el o trecu în jos, și apoi din nou pe corp, în forma literei Y. Îmbălsămătorii lucraseră cu mare abilitate. Acest cadavru era foarte diferit de cel al lui Ippolito, al cărui trup, deși îngropat mai recent, ajunsese doar un schelet care se fărâmița. Însă sub pielea uscată se afla o cavitate goală. Organele se strânseseră la numai o